

TRICK
OR
TREAT

CHINOUK
THIJSEN

kluitman

HORRORZONE

Happyland

Teddy

Trick or Treat

Horrorscoop

Wil je op de hoogte blijven van alle horrorboeken die er bij Kluitman verschijnen? Volg dan @horror_kluitman op Instagram.

Nur 282-283 / W102501

Bisac JUV018000 / JUV028000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Chinouk Thijssen

Omslagontwerp: Studio Vonk en De Boer

© Omslagbeeld: Shutterstock

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
chinoukthijssen.com

PROLOOG

De wind giert langs me heen en elke stap voelt loodzwaar, alsof ik een berg beklim. Ineens doemt er uit het niets een huis op. Groot en statig. Het is net alsof het me ziet. Het lijkt me naar zich toe te trekken. Uitnodigend, verwelkomend. *Kom maar hier. Hier is het warm en veilig.*

Mijn voeten bewegen als vanzelf. Eén stap, en nog een en nog een. De maan staat hoog aan de hemel en ik blijf staan voor het hekje.

Kippenvel begint in mijn nek en verspreidt zich over mijn armen. Het huis ziet er spookachtig uit. Onheilspellend.

Ik staar naar het pad dat achter het hekje begint. Pompoe-nen kijken me met hun gapende, uitgekerfde monden grijn-zend aan. Ineens lichten ze op. Een voor een. Een geeloranje gloed vult de ogen die leeg hadden moeten zijn.

Mijn adem stukt.

Hoe kan dit?

Vlammen dansen heen en weer in de pompoenen, maar er is niemand te zien die de kaarsen aangestoken kan hebben. Dit is onmogelijk.

Ik kijk weer naar het huis, dat er donker en verlaten bij staat.

Ik wil me omdraaien, maar mijn hand duwt al zachtjes tegen het hekje, dat langzaam opengaat. Hoe dichterbij ik kom, hoe sneller mijn hart gaat bonken. Ik wil niet verder, maar mijn benen luisteren niet. Ze bewegen maar door.

Een voor een springen er lampen aan.

Achter de ramen verschijnen poppen. Ze staan daar doodstil. Hun ogen volgen me bij elke stap die ik zet.

De deur gaat piepend en krakend open.

Welkom, lijkt het huis naar me te fluisteren.

Maar ik wil helemaal niet welkom zijn. Dit was een vergissing, ik wil weg.

Mijn voeten stappen over de drempel, en dan is er geen weg meer terug. Als vanzelf lopen ze verder naar binnen. De donkere hal slokt me op. En dan waait de deur met een klap achter me dicht.

‘En dat is de laatste keer dat het meisje werd gezien.’

Meester Jiri zet de uitzending van het *Jeugdjournaal* uit en wil meteen verdergaan met geschiedenis. Maar nu willen we meer weten over het vermiste meisje uit ons dorp, dat Rosa heet. En over dat vreemde huis in het filmpje. Haar familie denkt nog steeds dat ze daar zit opgesloten. Of dat ze er in ieder geval is geweest.

Dertig jaar geleden, op de avond van Halloween, is Rosa het huis in gegaan, maar niemand heeft haar weer naar buiten zien komen.

Iedereen begint door elkaar te roepen. We hebben zo veel vragen. Wat is er precies gebeurd? Hoe is het afgelopen? Zijn er geen getuigen?

Meester Jiri vertelt ons alles wat hij weet.

Niet veel dus.

‘Jongens, het is dertig jaar geleden,’ zegt hij. ‘Ik kan het me allemaal niet heel goed meer herinneren.’

‘Maar u heeft er in die tijd toch wel eens iets over op het nieuws gezien?’ Ik sla mijn armen over elkaar. Als er nu zoiets gebeurde, zou het de hele dag over niets anders gaan. En dat vergeet je toch niet?

De meester gaat rechtop zitten. ‘Het enige wat ik weet, is dat de bewoner van het huis meneer Van Wijk heet. Er wordt gezegd dat hij nooit buiten komt. En of dat meisje daar echt naar binnen is gegaan weet niemand. Misschien is het wel gewoon een spookverhaal.’

‘En die poppen, waar ze het in het *Jeugdjournaal* over hadden?’ wil Mánu weten.

‘Eh... ja, die staan voor de ramen,’ antwoordt meester Jiri snel. ‘Dat is waar het huis om bekendstond. Ik weet het ook niet, misschien maakte hij die poppen wel, was dat zijn hobby.’

‘Vreemde hobby.’ Juul grinnikt.

De meester pakt een boek uit de kast achter hem. ‘Oké, nu gaan we echt verder met geschiedenis. Pak je boek erbij. Ga naar bladzijde vijfenveertig en lees de tekst goed door. Ik ga even wat kopietjes maken. Ben zo terug.’ Hij staat op en loopt het lokaal uit.

Mánu, Juul en ik steken meteen onze hoofden bij elkaar.

‘Wat denken jullie?’ vraag ik aan mijn beste vrienden. ‘Zou dit echt zijn gebeurd?’ Ik glimlach bij het idee. Wat een gek

verhaal, over een man die met allemaal poppen in een megagroot huis woont.

‘Ik denk dat meester Jiri gelijk heeft en dat het gewoon een spookverhaal is,’ zegt Juul.

Ik kijk naar Mánu. ‘Wat denk jij? Echt of verzonnen?’

Mánu’s mondhoeken krullen omhoog. ‘Misschien kunnen we daar zelf achter komen?’

Samen met Mánu en Juul breng ik de pauze door op het schoolplein. We zitten op ons vaste bankje en eten onze boterhammen.

‘Tris, gaan we vanmiddag nog voetballen?’ vraagt Mánu.

Ik knik.

Juul mag altijd mee, als hij zou willen, maar hij is meer fan van gamen en tekenen. Dingen die hij graag in zijn eentje doet.

Tijdens het eten denk ik weer aan het verhaal over dat huis. Wat zou er echt waar zijn? En wat is er met dat meisje gebeurd dat al dertig jaar vermist is?

Ik heb het huis ooit eens gezien tijdens een wandeltocht, maar die poppen achter de ramen kan ik me niet herinneren.

’s Middags hebben we rekenen, aardrijkskunde en taal, en dan mogen we eindelijk naar huis. Mánu’s ouders zijn bij zijn oma, dus hij gaat met mij mee en blijft bij ons logeren.

Juul moet de andere kant op. Hij gaat naar zijn vader en blijft daar vanavond.

Voordat Juul weggaat, draait Mánu zich naar ons om. Met een grijns op zijn gezicht kijkt hij ons aan.

‘Het is bijna Halloween,’ begint hij.

Mijn maag trekt zich samen.

‘Dus?’ zegt Juul.

‘Dus... dacht ik...’ Mánu’s grijns wordt groter. ‘Is het geen leuk idee om naar het huis te gaan? Je weet wel, het huis van die meneer Van Wijk. En dan aan te bellen voor Trick or Treat? Eens kijken of hij snoep heeft liggen.’

Dit was precies waar ik bang voor was. Als iemand met dit soort dingen komt, is het Mánu wel. Altijd als hij iets bedenkt om te gaan doen, is het iets wat eigenlijk veel te spannend is. Of iets wat helemaal niet mag. Zo komt hij thuis regelmatig in de problemen, maar daar trekt hij zich niets van aan.

Ik wil het huis echt wel zien, met die poppen. Maar aanbellen en om snoep vragen?

‘Dat lijkt me een heel slecht plan, Mánu.’ Ik schud mijn hoofd. ‘En je weet dat ik met Halloween de deur niet uit mag.’

‘Het was maar een idee.’ Mánu haalt zijn schouders op en stapt op zijn fiets. Duidelijk teleurgesteld.

‘Zullen we dit weekend iets leuks gaan doen?’ opper ik om het goed te maken. ‘Misschien kunnen we gaan skaten.’

Mánu en Juul schudden beiden hun hoofd.

‘Oké...’ Ik denk even na. ‘Karten?’

Dat idee blijkt ook geen succes.

‘Zullen we anders...’ begin ik aarzelend. ‘... mórgen naar dat huis gaan?’

Juul kijkt me verrast aan. ‘Jaaaaa, laten we gaan! Op avontuur!’

Mánu’s ogen beginnen te glimmen.

‘Maar alleen kijken, oké? We gaan niet aanbellen of zo.’ Terwijl ik snel nadenk over wat ik heb gezegd, krijg ik een beetje buikpijn. Het idee maakt me toch wel zenuwachtig. Maar kijken kan geen kwaad. Toch?

‘Tuurlijk, het is toch nog geen Halloween.’ Mánu lacht en lijkt helemaal tevreden.

Juul stapt op zijn fiets. ‘Ik kan niet wachten. Dit wordt zo leuk!’ Hard rijdt hij weg.

Meteen heb ik spijt van mijn idee.

2

Samen met Mánu loop ik naar huis. De voordeur staat al open. Mam zit op het bankje voor het raam te praten met de buurvrouw.

‘Hoi mam.’

‘Hoi mevrouw De Roode,’ zegt Mánu.

We lopen meteen door naar de woonkamer en ploffen neer op de lichtgrijze bank, die we al drie jaar hebben en waarvan pas een maand geleden de hoes af mocht. Pap wilde de bank netjes houden. Hij was heel bang voor vlekken. Maar plastic wordt best warm en plakkerig onder je kont, dus ik ben blij dat we eindelijk gewoon op de zachte stof kunnen zitten.

‘Papa komt ook zo thuis.’ Mam loopt de keuken in. Het ruikt hier naar versgebakken cake. ‘Hoe was het op school?’

We lopen achter haar aan de keuken in, en wanneer ze naar me omkijkt, haal ik mijn schouders op. ‘Scholig.’

‘Mánu, wat vond jij het leukste aan vandaag?’ gaat ze verder.

Hij kijkt me even vragend aan. ‘Leuk?’ fluistert hij. Dan vervolgt hij wat harder: ‘Eh... geschiedenis misschien?’

Mam wil van alles weten over onze dag, en we vertellen over het Halloweenhuis van meneer Van Wijk en het meisje dat al jaren vermist is. Als we klaar zijn, blijft ze stil. ‘Mam?’ Ze kijkt even naar de cake, die ze net uit de oven heeft gehaald.

Hij ruikt een beetje aangebrand.

Geeft niet, ik had toch nog geen honger.

‘Mam?’ vraag ik nog een keer zachtjes.

Ze staart voor zich uit. Dan glimlacht ze, maar haar ogen doen niet mee. ‘O ja, dat verhaal. Wat gek dat de meester het daarover heeft gehad. Hoe komt dat zo? Zo lang is dat toch nog niet geleden?’

‘Deze maand precies dertig jaar,’ antwoord ik. ‘En de meester begon er niet over. Het was op het *Jeugdjournaal*.’

Nog steeds een beetje afwezig tuurt mam naar de te donker geworden cake. Met een mes probeert ze er een laagje af te schrapen, alsof het dan beter wordt.

Blijkbaar lukt dat, want ze pakt de schaal chocoladeglazuur en begint het bruine goedje eroverheen te druppen.

Of de cake nu gelukt is of niet, we krijgen hem zo toch te eten.

Voor het eten neemt pap Mánu en mij mee naar het veldje in het park om te voetballen.

‘Die telt niet, meneer De Roode!’ roept Mánu lachend uit als pap een doelpunt maakt terwijl hij net dat van Mánu heeft afgekeurd vanwege buitenspel.

Pap houdt zijn handen omhoog, alsof hij toegeeft. ‘Oké, oké, dan blijft het 3-2 voor mij.’

Mánu en ik vormen een team en we spelen tegen mijn vader. Iets wat we heel vaak doen. Het lijkt misschien niet op echt voetbal, maar sinds we een paar keer per maand met elkaar trainen, zijn we heel erg vooruitgegaan. Onze trainer merkt het ook. Wie weet kunnen we er ooit wel ons werk van maken. Pap zegt dat er een profvoetballer in ons zit en dat hij ons wil helpen die tevoorschijn te toveren.

Vroeger wilde hij zelf ook heel graag prof worden, maar door een gescheurde kruisband en een hamstringblessure ging dat feest niet door. Hij baalt er nog altijd van.

Na een uurtje zijn we allemaal bezweet en moe en gaan we terug naar huis om te eten. ’s Avonds kijken Mánu en ik een spannende serie. We hoeven niet vroeg naar bed, want het is weekend. Eindelijk!

Wanneer de volgende dag de deurbel gaat, baal ik een beetje. Normaal ben ik altijd blij om Juul te zien, maar vandaag voelt dat anders. Ik weet namelijk dat ik nu echt niet meer terug kan. Zodra we zo meteen naar buiten lopen, gaan we naar het

huis van meneer Van Wijk. Ook al heb ik het beloofd, en kwam ik zelf met het idee omdat ik bang was om mijn vrienden teleur te stellen, ik had er al direct spijt van. Mánu vindt dit soort dingen helemaal geweldig, en Juul kan ook niet wachten tot we er zijn. En nu we compleet zijn, is er geen weg meer terug.

‘Hé Juul.’

Juul loopt de gang in en gaat op de trap zitten.

‘Hoe was het bij je vader?’ probeer ik om tijd te rekken. Ik doe alsof ik mijn linkerschoen niet kan vinden en zoek overal.

Totdat Juul het zogenaamd vermiste exemplaar omhooghoudt, want hij stond gewoon op de trap. Waar ik hem zelf neer had gezet.

De hele weg ernaartoe giert de wind door mijn haar, en het voelt alsof ijskoude vingers mijn nek omklemmen. Maar zodra we voor het huis staan, dat veel groter is dan ik had gedacht, valt alles stil. Zwijgend staan we naast elkaar voor het hekje. Het hangt scheef, de bovenste scharnieren zijn losgeraakt.

We zijn nog nooit in deze wijk geweest. Normaal hebben we hier ook niets te zoeken. Ik ken niemand die in deze buurt woont. Het is zo afgelegen en stil. En... donker. Overal staan struiken en bomen.

Het gras in de voortuin is geel en dor, alsof het al maanden geen regen heeft gezien. De stenen van het pad zijn gebarsten en het hekwerk stelt echt niks voor. Iedereen kan zo naar binnen lopen.

Langs het pad staan pompoenen. Vers en knaloranje. Wie heeft die hier neergezet?

‘Dus dit is het,’ zegt Juul, met trillende stem. Het lijkt wel alsof hij spontaan zenuwachtig is geworden nu we hier zijn.

We staren naar het Halloweenhuis, en dan zie ik ze. De poppen. Ze staan achter de ramen. Stonden die er de hele tijd al? Ik dacht dat ze er net nog niet waren.

Maar dat kan niet. Toch?

Allemaal hebben ze dezelfde gezichtsuitdrukking: angstig. Geen poppen waar je vrolijk van wordt.

Naast me verstijft Mánu. Hij heeft ze ook gezien. Hij is doodsbang voor poppen, al vanaf dat hij heel klein was. Ik heb dat meer met clowns, maar deze poppen zien er wel een beetje creepy uit. Die kanten jurkjes. En die ogen. Alsof ze dwars door je heen kijken.

‘Zo, dat hebben we dan ook weer gezien,’ zeg ik, zo luchtig mogelijk. ‘Wat gaan we nu doe-’

Het laatste woord van mijn zin wordt weggeblazen door een plotselinge windstoot. Mijn haar slaat in mijn gezicht. Het hekje rammelt als een bezetene.

Ik blijf naar het huis staren en dan springt er een lamp aan bij het smalle raam naast de voordeur. Mijn hart slaat over.

Ik knipper met mijn ogen. Nog eens.

Maar die poppen kijken ons nog steeds aan. Boven, op de eerste verdieping. In het langwerpige raam verschijnt een donkere schaduw.

‘Aaah!’

We gillen alle drie precies tegelijk.

Ik deins achteruit en kan maar één ding doen.

Omdraaien. En...

Heel. Hard. Wegrennen.

3

Ik ren net zo lang tot ik een brandend gevoel in mijn borst voel en moet stoppen. Mánu en Juul halen me in. Voorovergebogen, met mijn handen op mijn knieën, blijf ik hijgend staan.

‘Wat... was... dat?’ zegt Juul buiten adem. ‘Jullie hebben hem ook gezien, toch?’

Ik adem diep in en uit, en herhaal dat nog een paar keer totdat ik mijn ademhaling weer een beetje onder controle heb. In gedachten zie ik het huis weer voor me. Die donkere schaduw bij het raam. Die steeds groter werd. Een gezicht dat tevoorschijn kwam.

Was dat meneer Van Wijk?

Die ogen... Ze stonden diep in hun holle kassen. En zijn wangen waren helemaal ingevallen. Zijn huidskleur... Grijzig.

Anders kan ik het niet omschrijven. En hij had maar een paar piekharen op zijn verder kale hoofd.

De man keek ons recht aan.

Ik krijg weer kippenvel over mijn hele lichaam.

Net wanneer ik overeind wil komen, botsen een meisje en jongen bijna tegen me aan. Ik ken ze van school, het zijn Demir en Aashviya. Ik heb ze wel eens in de pauzes gezien, maar nooit eerder gesproken. Zij zitten in de andere groep 8.

‘Hé, wat doen jullie hier?’ vraagt Demir. ‘Jullie zijn ver uit de buurt.’

‘Jullie anders ook.’ Juul kijkt hem uitdagend aan.

Ik kijk eens goed naar ze. Vooral Aashviya ziet er anders uit dan ik me kan herinneren. Ik vind het moeilijk om mijn blik van haar af te houden, ze heeft de mooiste haren die ik ooit heb gezien. Even ben ik het angstige gevoel van daarnet kwijt. Natuurlijk heb ik dat allemaal niet echt gezien, dat zag ik gewoon in mijn hoofd. Dat moet haast wel.

‘We zijn bij het Halloweenhuis geweest.’ Ik probeer indruk op haar te maken.

Ze glimlacht, en haar ogen lijken te glinsteren in de zon die opeens tevoorschijn komt en haar lange zwarte haren nog meer laat glanzen.

‘En wat hebben jullie daar gedaan?’ wil Demir weten, die nog steeds een beetje vijandig tegenover ons staat.

‘We wilden gewoon kijken hoe het eruitzag,’ antwoordt Mánu.